

Đánbà

Tuần báo xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 4 - SO 147 - 17 AVRIL 1942

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về

La Directrice du

TUÂN BÁO ĐÁN BÀ

76, WIẾLÉ - HANOI

BA THÁNG 1,30

SÁU THÁNG 2,50

MỘT NĂM 5,00

CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

“NU’O’C” SAIGON

DỪNG tưởng rằng đi từ Hà - nội đến Sai - gon chỉ mất có bốn mươi giờ đồng hồ mà Saigon đối với một số người Bắc, Hà-nội đối với một số người Nam đã là quen thuộc gần gũi đâu.

Hôm kia đây, một bà ở thành-thị trong khi nói chuyện với tôi, chỉ một thiếu phụ người Nam-kỳ, đi ngang qua cửa nhà bà mà bảo tôi rằng : « Bà kia ở «nước» Sai-gon mới theo chồng dời ra làm việc ở ta đây, thuê cái nhà đầu phố này.»

Tôi mỉm cười và sự nhớ lại năm xưa ở Nam một thiếu phụ Nam kỳ cũng chỉ tôi mà bảo người bạn rằng : cô đây không phải người Annam ta đâu.

Nam-Bắc tương thân, đang lúc đường hỏa xa nối liền giây tình nghĩa đồng bào của dân Nam-Bắc mà còn có những người gọi cái nước Sai-gon, cái nước Hà-nội thì kẻ cũng buồn cười và mỉa mai thật. Bây giờ số người lầm lẫn như thế cũng đã giảm nhiều rồi nhưng tôi muốn nhắc lại đề nói đến một sự khiếm khuyết không tha thứ được trong

những điều phổ-thông thường thức của cái em : Ấy là không biết địa dư và sử ký nước nhà. Với những chị không may tự thuở nhỏ không biết a, b, điều ấy còn có thể dung chế được. Nhưng với những chị đã có thời cắp sách đi trường đã học qua bực sơ học mà cũng mù mịt chả còn nhớ ông Trần Hưng Đạo là ai, sông Nhị Hà là sông gì thì thực không thể tha thứ.

Lại còn có nhiều chị, cuốn tiểu thuyết gì cũng biết, bà; thơ nào cũng ngâm nga và hơn nữa còn tập tọng làm dăm vần thơ, nhưng than ôi, những nữ sĩ ấy không biết nhà Hùng Vương có mười mấy đời mà nàng Huyền Trân được ca ngợi trong những bài thơ các nữ sĩ ấy thường đọc là vị Công Chúa của giòng vua nào đâu. Quái gở ôi là quái gở !

Các bạn muốn trưng dọn cái « nhà » trí thức của các bạn mà có hai món đồ dùng cần thiết nhất các bạn lại bỏ quên. Hai món địa-dư, sử-ký của nước nhà nên là những điều các bạn phải cần biết ngang với những phép vệ-sinh. Có biết sau này người

ta mới mong các bạn đào tạo nên những đứa con biết yêu đất nước. Các bạn không biết đất nước ra sao, không biết những đoạn oanh-liệt của lịch sử nước nhà, thì làm thế nào các bạn hun đúc cho con các bạn thành người hữu dụng của quốc gia, biết sùng bái gương anh hùng của tiên tổ. Ai bảo rằng chỉ cần dạy cho bọn nam-nhi biết địa dư sử ký là lắm. Chính phải cần dạy cho bọn phụ nữ trước. Đứa con tiếp nhận ở người mẹ tình yêu đất nước ngay từ thuở nhỏ.

Nói cao xa thì thế, mà nó thiết cận hơn thì biết địa dư sử ký, trong câu chuyện, các bạn mới không có những điều lầm lẫn ngu dốt và lỗ bịch. Biết, các bạn mới làm đầy đủ được cái bổn phận tâm thường nhất của người dân trong một nước.

xem tiếp trang 14

Thông-chế Pétain đã nói :

« Những kẻ đầu cơ tích trữ những kẻ làm giàu về cuộc chiến bại vơ vét hàng ức triệu bằng sự thống khổ của dân chúng thì Bản-chức, vì nghĩa vụ, phải coi là quân thù địch của nền thống nhất Đại-Pháp »

Gà giò hay gà thiên

HỎI.. Chúng tôi yêu nhau, cha tôi cũng bằng lòng cho tôi lấy nàng. Nhưng, cha tôi còn ngần ngại một điều là: neuvên trước kia, cha tôi là học trò của cha nàng. Vậy điều đó có thể làm trở ngại cuộc tình duyên của chúng tôi không?

H. H.

TRẢ LỜI.— Các cụ nhà nho cần thân thi cũng lấy điều thầy học thông gia với học trò làm một sự không xứng đáng vì dù tuổi tác người học trò cao niên đến đâu cũng chỉ là bực đàn em của con thầy thôi, nhưng nay thời buổi đã đổi khác, cái quan niệm về sự thông gia giữa thầy trò tất cũng khác trước và cốt nhất là hai trẻ yêu nhau, còn có gì trở ngại nữa! Tuy vậy cũng nên dò hỏi trước ý kiến cha nàng con gái xem có thấy câu nệ lắm không?

HỎI.— Tôi và nàng rất yêu nhau. Chúng tôi đã vượt nhiều trở lực mới được cha mẹ tôi ưng thuận mỗi tình ấy. Nay tôi được tin có người đã đậu Tú Tài hỏi nàng, vì tiền bạc người ấy có thể làm cho nàng sung sướng hơn tôi nhiều. Vậy tôi có nên lặn lội hy sinh mỗi tình ấy bằng cách bỏ đi xa không? Liệu chừng nàng có thể sung sướng bên người chồng như tôi tưởng tượng không?

HỒNG CHÂU

TRẢ LỜI.— Hừ! sao ông khinh đàn bà thế? Ông tưởng đàn bà hề cứ ở bên đồng vàng là sung sướng ư? Ông lầm và tôi mong rằng người yêu của ông đến khi lấy ông sẽ phá tan điều tưởng tượng của ông, nó không tốt đẹp gì cho đàn bà chúng tôi lắm.

Nhưng ông ạ, ông đọc nhiều tiền thuyết làm phải không? Nếu không sao ông lại có cái tinh-thần «ngũ hiệp» vô lý và.... ngây ngô thế? Đã trải bao trở lực mới được cha mẹ đôi bên bằng lòng mỗi tình ái của ông mà ông lại định «hy-sinh» đi thi thực ông n...g...ô...c quá.

(Xem tiếp trang 14)

— Chị đi chợ, chị biết thế nào là một con gà sống, một con gà mái thế nào là một con gà giò một con gà thiên chứ?

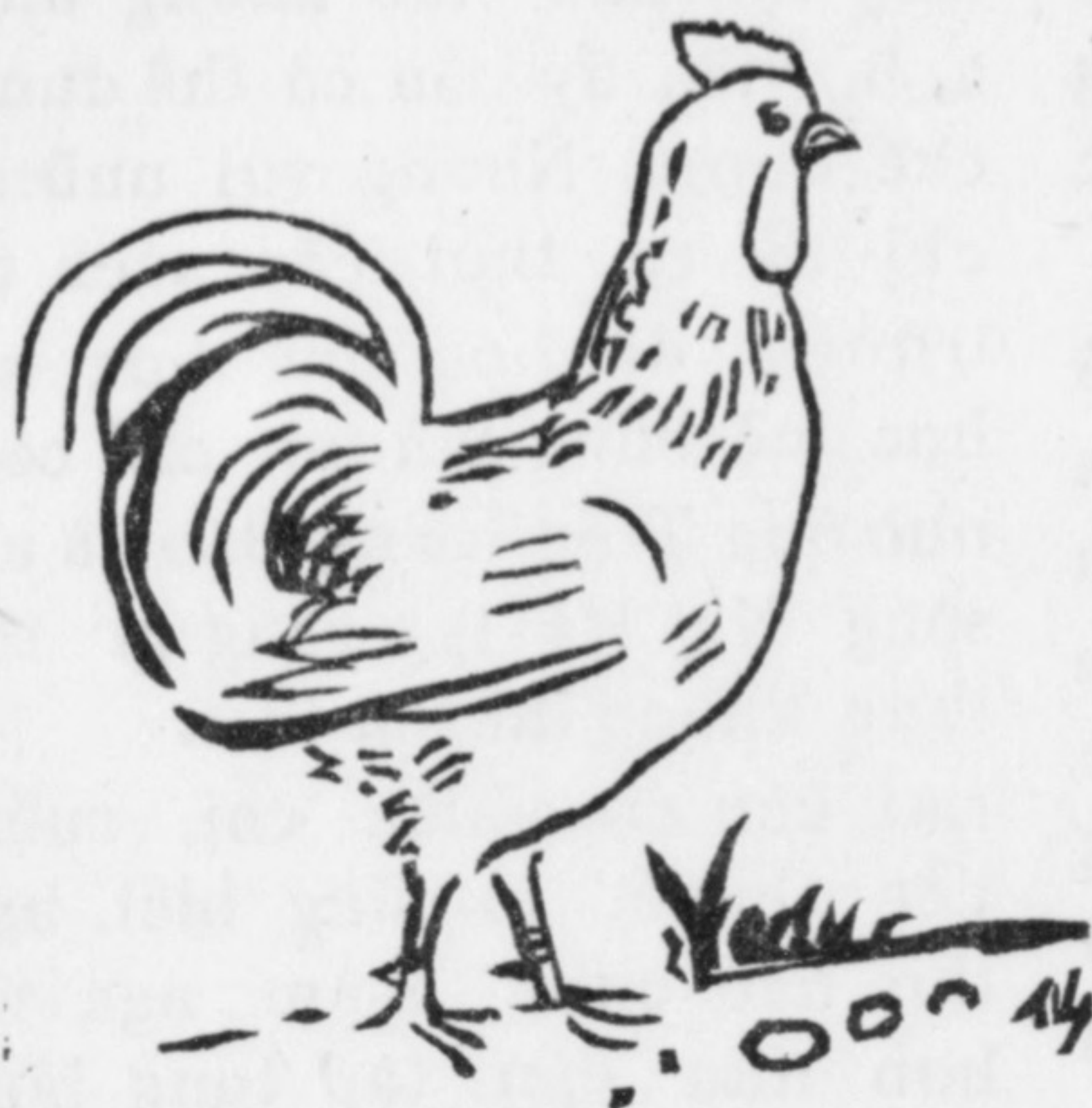
— Gớm có thể mà cũng hỏi! Không biết phân biệt được thì có gọi là người đời, còn sách cái rồ đi chợ làm gì nữa.

— Khoan tự phụ với chị ơi. Nền ai ai cũng sành sỏi như chị thì đã chả có câu chuyện sau này mới xảy ra ở chợ Bến-Thành Sài Gòn chuyện một con gà, cố nhiên.

Một bà dầm đến chị hàng gà bảo:

— Chị bán cho tôi một con gà thiên.

Chị hàng gà don đả sách lên một con gà:

— Bà dầm, gà thiên đây.

Không biết thế nào là gà giò gà thiên, bà dầm hỏi gặng:

— Thiệt gà thiên chứ?

— Thiệt, cam đoan thiệt.

Yên trí, bà dầm xách con gà về. Nhưng về nhà hoặc anh bếp, hoặc đức lang quân hay bà dầm hàng xóm, tình tường hơn, chỉ cho bà dầm nọ biết rằng đây là gà giò chứ không phải gà thiên. Chị hàng gà đã đánh lừa bà.

Như chúng ta, biết bị lừa như thế thì cũng thôi,— người Nam mình chả có tính dĩ hòa vi quý mà lại—hoặc có tức mình bị lừa thì chỉ đến thế vạch mặt chỉ trán, từ đấy không mua gà của

mụ hàng gà đó là cùng! Nhưng đảng này bà dầm không chịu, bà quyết cho mụ bán gà gian dối kia một bài học. Bà đệ đơn tại tòa thưa mụ bán gà về tội lừa dối.

Cốt nhiên là Tòa Án phải xử cả những việc gà què ấy. Và phiên tòa hôm 14 tháng ba vừa rồi chuyện con gà đã ra trước thần Công-Lý — Nguyên, bị và cả con gà cũng ra hầu tòa. Mụ bán gà, mụ rằng bán dích gà thiên. Co diều gà còn nhỏ, lại mới thiên nên bà dầm làm la gà giò. Bên nguyên khẳng khẳng mụ lọ chỉ bán gà giò cho mình thôi.

Quan tòa có lẽ cũng phải giơ lên nhắc xuống con gà để ngắm ngĩa. Nhưng các vị quan tòa có đi chợ bao giờ mà bao biết thế nào là gà giò gà thiên. Nên phiên tòa hôm ấy tuyên bố hoãn lại đến phiên sau... để... để tập một ban nội đồng gồm có các vị bác sĩ thú y, khám nghiệm xem con gà đó là gà giò hay gà thiên. Đợi lời quyết nghị của ban nội đồng ấy tòa sẽ xử sau

xem tiếp trang 13

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-đậu)

Tel: 1390

Nên đọc Đàn-Bà

Gái Việt

TRUYỆN GIẢI

của DUYÊN HÀ

phải cá chép ở hồ, ao thì trước khi làm, phải đồ chừng một tách con rượu trắng vào miệng cá để bao nhiêu những chất dơ ra

hết đã, mình nhớ chưa.

— Dạ... Kia, cam ngọt lắm, mình không ăn thêm. Còn nhớ nữa... Sao hôm nay ăn ít thế?

— Em đem chia cho các con! Sáng nay trong người không được mạnh.

— Đã thế lại còn hớt tóc, còn tắm làm gì! Lỡ ốm thì khổ... em cho bác phó cạo về nhé.

Quan Hàn quay đi, lấy tay sờ lên cằm, lên mép, mỉm cười một mình: « không cạo, chỉ Lan lại chệch là kim đâm vào má! » Quan nói to:

— Chiều nay đã lỡ hẹn với hai bác Tham Sinh và phán Vương ra tỉnh tổ tôm... Chả việc gì đâu! mình đừng lo...

— Tổ tôm gì! mình lại...

Quan Hàn át đi:

— Em chỉ bày! Em đa nghi hơn Tào-Taáo! Rồi quan mở mạnh cửa, bước sang phòng bên. Bỗng quan lùi lại, quát:

— Đỉnh! Thằng Đỉnh đâu! Tên bồi chạy lên khoanh tay, cúi đầu: « Dạ »

— Mày gọi thằng thợ hớt tóc nào đấy?

— Bẩm quan, vẫn bác thợ làm ở tiệm « au bon coiffeur »

— Mày mù chó tao không mù! Chỉ lão!

Ba bốn cái tát liên tiếp vào mặt vào cổ tên bồi làm tên này vừa xuýt sa vừa chữa lỗi:

— Bẩm quan, bác phó mọi lần bữa nay ốm, người chủ tiệm bảo có bác này hớt cũng khéo lắm để thay bác kia.

— À! Thế sao mày định bịt mắt tao!

Quan Hàn vẫn chưa hết giận, mặt đỏ gay đỏ gắt. Quan còn định với cái roi song to như ngón chân cái treo ở trên tường để đánh tên đã tổ tôm thì bà Hàn ở phòng bên bước ra can chông:

— Mình đánh chúng nó làm gì cho mệt. Để em tống cổ nó đi.

Quay ra phía tên bồi, bà Hàn quát:

— Bước!

Quan Hàn hậm hực:

— Cái nhà này không có thể thống gì cả! Mình không được sự gì vừa ý hết,

Bà Hàn sẽ nói:

— Để em bảo nó đi gọi người thợ cạo khác nhé... Hay là mình cứ thử hớt người này coi. Thằng Đỉnh nó chả bảo người chủ tiệm nói anh này hớt khéo lắm ư?

Giá hôm nay không phải ngày thứ bảy, cái ngày hội họp của quan Hàn và mấy người bạn quan ở dưới xóm ả đào

I

— Bẩm quan, bác phó đã tới.

Quan Hàn đặt thìa cháo cá chép xuống bát, giọng giặc hỏi:

— Đã sửa soạn đủ chưa?

— Bẩm quan đã.

— Thế thì bảo nó lên. Cửa ngõ đã đóng cẩn thận rồi chứ?

— Dạ

— Thôi được.

Tên đầy tớ bước dật lùi ba bước rồi nhẹ nhàng xuống thang gác đưa một bác phó cạo (thợ hớt tóc) lên.

Quan Hàn, cũng vừa dùng xong bữa sáng.

Vừa súc miệng quan Hàn vừa lầu nhầu như có ý phản nản: « Cháo cá bữa nay không ngon, bần cả miệng ».

Có tiếng đàn-bà nhỏ nhẹ đáp:

— Cá chép sông đấy, mình ạ.

— Sông biển gì! Chúng nó chỉ nói láo! phàm cá chép sông thì bao giờ thịt cũng trắng và thơm. Ăn xong cháo, mình ngủi bát không tanh. Đàng này vừa hơi vừa tanh...

— Thế thì thằng bếp láo thật, để em mắng cho nó một trận.

— Và bảo nó, nếu lỡ mua

hi nhất định là quan không hớt tóc thật. Quan nhìn đồng hồ đã mười giờ. Quan càng sốt ruột, Quan còn phải tắm, phải sẫm sửa ít nhất cũng mất một giờ. Cạo đầu một giờ nữa là hai ! Lại đi từ nhà ra Hà-nội, đành rằng có xe hơi xong đúng 12 giờ đã phải có mặt ở nhà ông Tham Sinh ! Không mau thì không kịp ! Nghĩ thế, quan vùng vằng đứng giậy, đẩy cửa sầm sầm bước sang cái phòng mà ở trong bác phó đương đứng chờ.

Bác phó cúi đầu chào Quan. Quan không thèm trả lời, hỏi một cách kẻ cả :

— Anh đưa coi những đồ của anh xem có sạch sẽ không nào.

Bác phó cạo mở hòm đồ, bày ra nào « tông-đơ » nào kéo nào dao, sáng nhoáng.

— Có thể thôi à ?

Bác phó cúi mặt đáp :

— Bẩm quan, ông chủ con nói quan không ưa dùng khăn và bàn chải cùng lược của chúng con nên chúng con không đem theo.

— Phải, ai dùng được những thứ ba chạ (nhiều người cùng dùng) ấy, Hớt cho khéo và mau lên nhé.

Rồi quan đặt phịch thân xuống chiếc ghế bành để trước một cái bàn có đủ thứ cần dùng : nước hoa, lược, khăn v. v.

Bác phó nhẹ nhàng làm việc mình. Thẳng bồi từ nấy đứng chờ sẵn ở một số buồng, vội chạy lại, hai tay đưa tờ nhật trình để quan xem.

Quan cầm tờ nhật trình và hình như vẫn còn giận, quát

— Bước đi, đừng đứng đó bần mắt tao.

Thằng Đinh lùi mất. Bác phó mỉm cười, đưa kéo trên mớ tóc vừa rậm vừa đen. Quả bác khéo thật. Cứ coi cái lược bác đưa và làn kéo bập tóc thì đủ rõ. Tiếng kéo nghe nhịp nhàng lách tách như những tiếng ròn ròn đều đều của một tay đánh may chữ giỏi.

Quan Hàn tuy xem nhật trình nhưng thỉnh thoảng cũng liếc mắt nhìn bác phó.

Quan nhìn vì quan sợ bác làm hỏng cái đầu đẹp của mình. Song kéo, bác dùng « tông-đơ ». Bác đưa « tông-đơ » cũng nhẹ nhàng lắm.

— Bẩm quan, cạo mặt ạ.

— Đã xong rồi kia à ! mau nhỉ. Cầm cái gương để phía sau gáy tôi xem nào.

Bác phó làm y lời. Quan Hàn, nghiêng đầu bên trái né đầu bên phải. Quan vừa ý nên quan gật gù :

— Khéo đấy ! Được.

— Bẩm quan cho phép con lùi cái ghế một chút.

Dạ được rồi, quan ngả đầu. Dạ được.

Bác phó đưa nhẹ lưỡi dao trên mặt, trên trán. Quan hàn đôi mắt lim dim. Ai đã cạo mặt cũng có cái cảm giác ấy. Lưỡi dao đưa càng nhẹ bao nhiêu thì kẻ bị cạo càng được môn trớn bấy nhiêu. Xưa nay quan Hàn có hai cái má là khó cạo nhất vì mặt quan tuy bầu bĩnh nhưng ở má có rất nhiều những mụn trứng cá, hễ lưỡi dao đưa không khéo là làm xước da tóe máu ngay. Vậy mà lưỡi dao bác phó vẫn không vấp vấp. Quan Hàn khoái quá, mắt càng lim dim rồi nhắm hẳn lại.

Bỗng quan hàn giật mình, một lưỡi dao đè chính cuống họng quan và ở phía dưới lưỡi dao có cả một bàn tay mạnh mẽ, bóp nghẹt cổ. Quan mở choàng mắt. Quan run bắn cả người chỉ nói khô khốc được một câu :

— Lạy quan lớn, quan lớn muốn bao nhiêu quan lớn cho biết, chúng tôi xin đưa ngay. Quan lớn tha cho tính mệnh.

Bác phó cạo — phải, chính bác phó cạo nói — dần từng tiếng một :

—Hàn Tuynh, mày quên tao rồi à?tao không thêm cái đồng tiền phi nghĩa của mày, tao lại đây chỉ cốt lấy cái đầu mày.

Quan Hàn còn bỡ ngỡ, bác phó tiếp :

— Phải mày không nhận được tao là phải lắm. Mày nhận thế nào được Phan Oanh ở trong bộ áo phò cạo này.

Quan Hàn sợ hãi; A một tiếng.

(còn nữa)

ĐẸP

Những lá mỡ thừa

CỒ những mỡ thừa có thể gọi là có một bệnh được. Cái bệnh này chỉ riêng thấy ở những nhà trường giả, còn ở hạng bình-dân lao-động thì tuyệt nhiên không. Bởi một lẽ dễ hiểu là những kẻ cần lao, chân tay luôn luôn làm việc, cử động, mỡ tiêu đi, bắp thịt nổi lên, chắc lại.

Mỡ thừa có hại không? — Đã gọi là một bệnh tức là có hại rồi. Riêng đối với bạn gái chúng ta, mỡ thừa lại càng hại lắm:

a) Về sắc đẹp. — Mỡ thừa làm người mất vẻ yêu kiều, làm cử động chậm chạp, chân tay thô cứng. Hơn thế, mỡ thừa làm người mất cả vẻ thon, mau già và dầu có được Hóa công cho một khuôn mặt đẹp mấy đi nữa cũng bị đôi má chầy, đôi mắt nặng làm giảm hết phần nửa nhan sắc mình.

b) Về sức khỏe. — Thoạt nhìn các bạn có mỡ thừa nhiều người lầm tưởng là các bạn ấy mạnh khỏe lắm. Sự thật thì trái lại. Họ chỉ lên mười bậc thang gác (lầu) là miệng họ thở giắc, trống ngực (trái tim) đập như trống làng. Nếu có việc bắt họ phải đi nhều, phải chạy thì mặt họ tái lợt hẳn đi như một kẻ chết đuối mới vớt lên. Ngồi lâu, đứng giầy mắt họ sẽ nờ đom đóm, tối sầm lại. Phải đi ô-tô, xe lửa, tàu thủy thì họ nôn oẹ làm như người sắp chết. Họ chính là những kẻ chết yểu và hay ốm đau luôn.

c) Về tinh thần. — Một người có mỡ thừa là một người bỏ đi. Làm thì mệt, đọc sách thì buồn ngủ, nói tóm lại họ lười biếng vô cùng. Một người con gái, một người vợ, một người mẹ như thế ở đâu cũng không tròn tròn bổn phận, ở đâu cũng không gây nổi hạnh-phúc cho ai cả.

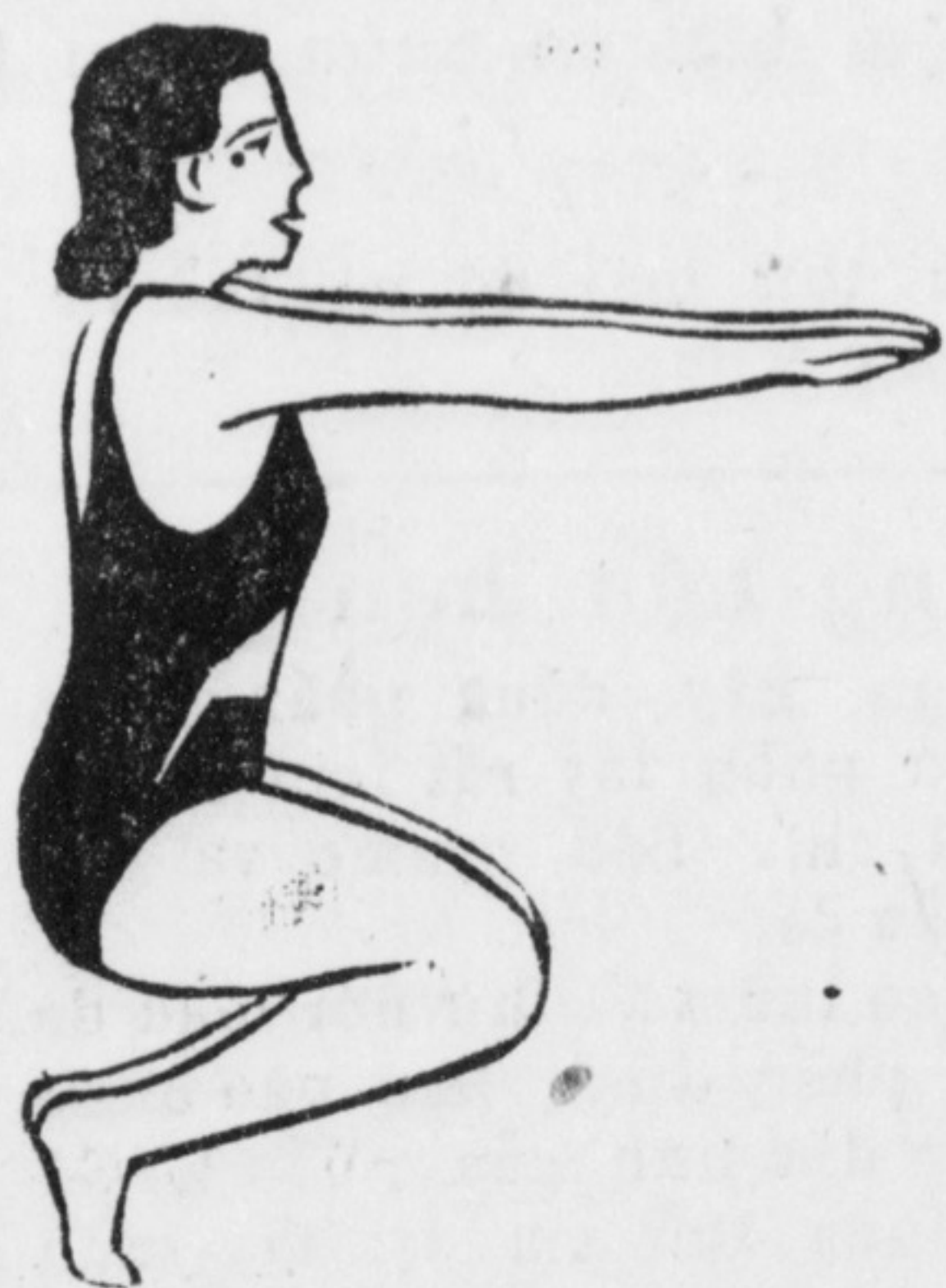
Làm thế nào biết mình có mỡ thừa

Các bạn muốn biết các bạn có mỡ thừa hay không thì các bạn hãy coi cái bảng dưới đây. Bảng này do các bác sĩ chuyên môn kẻ cứu làm ra. Nó thích hợp với người mình vì bảng này lập riêng cho người Á-đông.

Đại khái một người vừa và đẹp phải như thế hoặc sẽ sích chút sù.

Một điều nhận xét. — Muốn biết mình phải cân nặng bao nhiêu thì cứ đem chiều cao trừ đi một thước, rồi còn bao nhiêu trừ đi với hoặc 7 hoặc 10, còn lại là số cân mình phải có. Thí dụ, bạn cao 1m56, trừ đi 1m còn 56 trừ đi 7 còn 49 hoặc trừ đi 10 còn 46, tức là ít nhất bạn cũng phải nặng 46 cân và nhiều nhất là 49 cân.

Hai cách tập cho đùi nở. (Hình I Hình II)

(Hình II)

Bề cao	Cân nặng	Vòng cổ	Vòng cánh tay	Vòng ngực	Vòng bụng	Vòng hông	Vòng bắp chân
1m50	43 kilos	29 cm	23	77	52	80	28
1.52	45	29,5	23	78	53	81	28
1.55	48	29,5	24	79	53,5	82	28,5
1.57	49	30	24	80	53,5	82	29
1.60	53	30,5	24,5	81	54	83	29,5
1.62	54	30,5	25	82	54	83	30
1.65	55	31	25	83	56	85	30,5
1.67	57	31	25,5	85	56	86	31

CHÚT ÍT KHOA

CÂY ĐÁNH TRÔNG NGỰC

TRONG loài thực vật không phải là không có lối động mạch như quả tim. Xưa nay vẫn biết có thứ cây gọi là « cây điện-báo » ở đông bộ đất Ấn-Độ nhiều lắm.

Lá cây ấy có cái tính, cứ dương lên lại sụp xuống, có tiết điện lắm, như quả tim đập vậy. Các nhà bác vật không thể giải được sự vận động ấy, vì không có máy riêng mà thí nghiệm được. Ông Bose đã có tài nghĩ được máy cực khéo, bèn chế ra một cái « tự thức biểu » (1) tuyệt diệu. Đem cây điện báo ra lấy một sợi tơ buộc vào cái « Tự thức biểu » ấy, thì nhận thấy cái thịt cây nó vận động chẳng khác gì cái thịt quả tim của các động-vật. Sự phát minh ấy rất là quan trọng, tưởng nên giải qua cái ý nghĩa thế nào. Xưa nay các nhà bác-vật vẫn dạy rằng, phạm sự vận-dộng trong da thịt người ta là bởi một cái nguyên lực ở trong người, cái nguyên lực ấy gọi là « Sinh lực » Nhưng một cái lá cây nó dương rung động, chỉ ảnh hưởng ở ngoài mà bắt nó dừng lại rồi lại bắt nó rung lên được, như thế mà giải sự rung động của nó là bởi một cái nguyên-lực ở trong, thì thực là vô lý quá.

Ông Bose xướng lên một cái lý thuyết khác, nói rằng phạm sự vận-dộng tự nhiên của các giống sinh vật là chỉ bởi cái sức ở ngoài mà thôi. Như một cái cây là nó phải chịu ảnh hưởng nhiều sức mạnh ở ngoài : sức gió, sức mưa, sức nóng, sức lạnh. Những sức mạnh thiên nhiên ấy kích-thích vào nó, thì cái hiệu lực cũng chẳng khác gì như cái hiệu lực của điện-khí, của vị thuốc, hoặc của những chất hơi các nhà bác vật dùng để thí nghiệm. Những « Tế-bào » tổ chức ra cái cây đã đánh rằng nó chưa định được sức mạnh ấy, nhưng nó cũng phải tiếp nhận sức mạnh ấy ở ngoài. Cái sức mạnh cũng như là nước vậy, bễ đầy quá thì tràn ra, bởi thế mới sinh ra cái « mạch-dộng » (pulsation) mà xưa nay chưa ai giải được ra

CHIẾC LƯỢC HỒNG

Em hãy cho anh chiếc lược hồng
Của thời tóc sỡ. Nhớ hay không ?
Bao lời sắp sẵn, bao âu yếm,
Hồ gặp em, thôi ! lại ngập ngừng.
Biết hỏi gì đây ? Biết nói chi ?
Mai kia nhà lạ bước chân đi,
Em còn tưởng đến tơ duyên cũ
Vương-vấn lòng nhau cả một thì ?
Anh chắc rằng em chẳng nhớ nhung,
Vì tình kín đáo nhẹ lâng lâng.
Nhưng ai rõ được lòng anh héo !
Em hãy cho anh chiếc lược hồng.
Để giữ làm ghi. Để nhớ em
Thì nâng chiếc lược mãi mê tìm,
Những làn sóng tóc anh từng vuốt,
Một chút hương tàn anh đã quen.
Anh chỉ xin em chiếc lược hồng
Của thời tóc sỡ. Nhớ hay không ?

Bàng Bá-Lân

(Ngập ngừng)

làm sao. Thế là từ nay trong sinh vật học, không có cái tiếng « sinh lực » nữa.

Sự sinh trưởng của các giống sinh vật nhón lên chậm lắm, mắt không trông thấy được.

Tục ngữ nói : Chậm như sên. Con sên nó đi còn mấy nghìn lần nhanh hơn là một cái cây mọc lên. Thế mà tiên sinh cũng lại chế ra được một cái máy kỳ-sảo, gọi là « sinh-trưởng-biểu » (Crescographe) có thể đo sức lớn của cái cây trong mấy giây đồng hồ được.

Một cái cây mới bón phân hay là mới vun đất bồi, chất mạnh gì vào, không đầy một khắc đồng-hồ nghiệm biết nó nhón thêm lên được bao nhiêu.

(1) Tự thức-biểu là thứ máy nó có thể tự ghi được mọi sự biến động ở ngoài.

PHẤN LYCA

118, PHỐ HÀNG BÔNG — HANOI

Cùng các bạn gái

Các bạn hãy dùng phấn LYCA một thứ phấn tây rất mịn không có chất chì. Bán grame và pha theo màu da.

Ở xa có thể viết thư nói màu da về mna phấn được. Bạn nào chưa biết đến đặc tính của phấn LYCA muốn dùng thử xin lại lấy màu ngay.

Bác gái thiệp lăm

NGUỜI chủ-phụ trong nhà không những coi sóc nội trợ mà đến những việc thù tạc ứng đối cũng phải cang đáng tự coi là một cái trách nhiệm của mình. Đứng trước bây giờ văn minh, bạn gái chúng ta mới biết đến khoa xã giao, mới rộng đường giao thiệp. Sự thực từ xưa các cụ bà ta cũng đã biết thế nào là tiếp đãi khách khứa, thế nào là thiệp liệp khéo léo. Những dịp, giỗ tết khao vọng thù ứng trong họ ngoài làng chính là những dịp để các cụ bà ta tỏ tài đảm đang, và ân cần chu tất đấy. Cho nên người đàn bà tốt thừa xưa không những đủ bổn phận với chồng con mà đối với tất cả mọi người trong họ trong làng người cũng không để ai mất lòng. Không để ai mất lòng : Đó chẳng là một tinh cách mà bây giờ chúng ta gọi là sự « thiệp » sự « khéo » trong phép xã giao đó ư ?

Ở với trong họ ngoài làng bao nhiêu là người mà không ai mất lòng, tất thị đối với bạn hữu của chồng các cụ ta xưa càng thiệp lăm.

Đã đành bạn chồng đến, các cụ không như chúng ta bây giờ, ra tiếp chuyện ngang nhiên hoặc trong bữa cơm thiết cùng ngồi ăn. Nhưng sự tiếp đãi của các cụ cũng không phải vì thế mà thành ra lãnh đạm. Trái lại sự nhún nhường không dám cùng nói chuyện, cùng ngồi ăn là để tỏ lòng kính-trọng bằng hữu của chồng.

Dù nghèo bữa đói bữa no, biết rằng có bạn chồng lại ngậm thờ vịnh phú, xưng họa với chồng các cụ bà cũng cố xoay sở được một mâm rượu tươm tất để cho chồng thỏa lòng tiếp bạn. Mới đi chợ về, đường xa mệt mỏi, nhưng thấy chồng có khách ở nhà trên, vội vã xuống ngay bếp làm cơm, không một lời phàn nàn

chồng, không một lời eo sèo khác. Nhiều cụ bà cho chồng hy sinh tình ái để trọn nghĩa với bạn. Những người đàn ông thừa xưa được tiếng nghĩa khí, hào hiệp với bạn cũng là nhờ có được những bà hiền phụ. Mà tất cả tấm lòng ân cần chu tất của các cụ với bạn của chồng đều có sự chân tình, một đức mà bây giờ phù hoa, kiêu bạc, chúng ta hẳn như không có, tuy rằng bây giờ chúng ta tự cho là « thiệp » hơn các cụ bà xưa.

Phải chăng vì bằng hữu của ông chồng chúng ta bây giờ không được « tốt » như bằng hữu các cụ nhà nho trước ? Bạn bây giờ là bạn chơi bởi, bạn cơ bạc, bạn rủ rê nhau vào chỗ chết, thì nhiều. Hiếm có những người bạn thanh-khí đàm-tâm. Tuy vậy ta không nên thị vào sự xét đoán nghiêm khắc ấy mà có quyền rưng rưng thù ứng lấy lễ với bạn bè của chồng ta.

Trong chỗ bằng bởi với chồng, tất cũng có lăm người tốt, hoặc không tốt, thì cũng là « không độc » giao du với chồng ta, không đến nỗi hại cho tâm tina của chồng ta. Chính với những người ấy, ta phải tỏ rằng ta là một người đàn bà rất hiền-đức, từ tế, thiệp liệp không phải nặng đàn bà làm bạn bè chồng phải « bán xới » cửa nhà mình !

Bạn chồng đến chơi nhà lúc nào cũng ân cần tiếp đón dù người đó đến chơi không phải lúc. Chồng ngẫu nhiên không báo trước kéo vài ba người bạn đến nhà ăn cơm, ta chớ nên cầu nhau khó chịu. Phải đem hết cái nhanh cái khéo của ta để làm một bữa cơm kíp mà vẫn đủ món ngon lành.

Bà chủ nhà khéo, nhã nhặn thông minh còn biết nhận những sở thích của các người bạn chồng mà chiều đãi. À, biết bác X

thích thứ thuốc lá hiện này, lúc nào bác đến chơi nhà tôi cũng có thứ thuốc lá ấy, dầu chồng tôi nghiện thứ khác, Bác Y. khó ăn, chỉ ăn được một hai món đặc biệt ư ? Thế nào trong bữa cơm thiết bác, tôi cũng làm một hai món riêng để bác ăn. Người đàn bà khôn ngoan hiểu rằng sự chiều những người bạn thân của chồng cũng tức là chiều chồng sử một cách làm vui lòng chồng.

Chúng ta còn phải nâng tầm lòng của chúng ta lên trên những sự so kè về tiền bạc, để hưởng ứng với chồng ta trong những việc giúp đỡ bạn bè của chồng. Tinh chồng ta tuấn giúp bạn, ta ngăn cản, làm cho chồng ta mắc ân nọ, ta tức là một người đàn bà tuấn cận.

Gặp những người bạn thích rủ rê chồng đi chơi, nếu xét là những cuộc vui chơi thanh nhã họa đàn, thể thao, du lịch ta nên vui vẻ để chồng hợp. Gặp những người bạn hoang toàng rủ rê chồng cờ, bạc, ta không nên như những kẻ thất-giao trách mắng ám i người bạn ấy. Bổn phận ta chỉ được khuyên nhủ riêng chồng ta thôi. Nếu quá lăm, ta có thể bảo thẳng người bạn đó, nhưng lời nói phải ôn tồn ý nhị biết bao, cho người ta khỏi xấu hổ mà chồng mình khỏi mang tiếng.

Giữ bạn cho chồng, mà gặp người chồng quá « chí thú » hoặc sợ tốn kém mà không dám giao du, người vợ hiền đời còn cần kéo bạn đến cho chồng. Còn biết khuyên chồng phải rộng đường giao thiệp.

Tóm lại, là người đàn bà tốt, chúng ta nên khiến cho chồng ta được nghe bạn bè khen ta :

— « Bác gái ở nhà thiệp và tốt quá ».

THU-LINH

(1) Xem thêm lại bài « Đối với bạn chồng » đăng trong Đu Bà số 41 ra ngày 12 Janvier 1940.

(Tiếp th eo)

DÊM qua Hương trần trở không ngủ được ngon giấc. Mới tang tảng sáng, nàng đã vùng dậy, ra sân múc nước rửa mặt. Nước mát lạnh áp lên đôi má nóng, làm Hương rung mình tỉnh táo hẳn. Nàng ngáng chiếc gáo lên mặt bể, đứng vuôn vai, vận mình luôn mấy cái, trong người không còn chút mệt mỏi nào của một đêm mất ngủ nữa.

Hương toan đi tìm chồi quét cái sân. Không khí ban mai nhẹ và mát quá, Hương lại đứng lại, dựa thành bể, ngắm nhìn vợ vằn. Đứng đông, mây trắng đục dần lên từng lớp, triệu chứng một ngày nắng to. Hương nhâm tính những đồ đạc chần chiếu phải đem ra giặt rũ, phơi phóng, nhưng đàn chim chóc riu rít lách chách ở những ngọn cây ngay trên đầu Hương làm cản trở, sai lạc cả trí nghĩ của Hương. Nàng ngừng đầu lên và nhìn thấy những con chim xinh sảo chỉ nhỏ bằng cái trứng gà con so nhầy nhót giữa đám lá. Bản lá cũng suýt soát như mình chim. Lại thêm, có gió du đưa, đám lá cũng cử động, nên Hương phải chú mục lắm mới phân biệt được chim với lá. Mà để chừng trên cây ổi, chim và lá cũng nhiều bằng nhau. Chẳng thế sao mà tiếng hót lại rộn rã ầm ĩ làm vậy? Nó không là một khúc nhạc du dương êm tai nữa, nó sào sào như một cuộc đấu khẩu kịch liệt. Hương vừa bịt hai tai lại, ngược mắt lên xem lá biết hót, vừa cười vừa nói:

— Chúng mày làm điếc cả tai tao!

Như muốn chêu ghẹo Hương, đàn chim càng cao giọng, càng eo sèo. Hương cúi nhặt một chùm quả rụng ném lên cây, lầm bầm:

— À chúng mày làm già với tao à?

Chòm cây nào động lên, những con chim nhầy lung tung từ cành nọ qua cành kia. Và con dút dạt hơn sẽ ra khỏi đám cây bay sang đám cây khác. Hương nhìn theo và thấy những con chim ấy tuy đậu vòm cây khác rồi mà vẫn chĩa cái mỏ hướng về vòm cây cũ, liến láu riu rít dường như chúng hỏi thăm những con ở lại xem đã bình yên chưa, tai nạn gì vừa mới xảy ra?

Hương chơi đùa với đàn chim và thấy thú vị lạ lùng. Lòng nàng hoan hỉ như đứa trẻ thơ và nàng lại tự hỏi mình sao từ trước nay ở nhà nàng có những đám bạn tí hon ngộ nghĩnh thế, nàng lại không biết chơi đùa giải trí với chúng, mà cứ chịu âm thầm lặng lẽ một mình với một bà mẹ ít nói ít cười? Hương định bụng đi vào nhà lấy một nắm thóc vãi trên mặt liếp che bể để dụ đàn chim xuống ăn. Thường

thường những lúc ăn chúng cũng tranh nhau như đàn gà.

Vừa đến sân Hương gặp ngay Dũng ở trong nhà rờ rẫm bước ra. Hương đứng dừng ngay lại, nét mặt nàng sa sầm.

Nàng nhớ ngay câu chuyện tối qua, lòng tức giận Dũng lại sôi lên. Nàng ghét cái mặt Dũng quá. Con người thế mà bất nhã, chẳng biết nề nang ai. Tối qua, trước khi giã lá nàng đã rửa chày rửa cối sạch sẽ, tay nàng cũng rửa kỹ rồi mới dám đem bát lên cho Dũng, đắp mặt thế mà cầm bát lá Dũng bảo ngay nàng một câu: Tay cô có sạch không mà giã lá cho tôi thế này? Khéo, chẳng bần đắp vào đã mù lại toét ra thì chết!

Hương nghe nói, giận tím gan. Nàng đề bát lá dấy, không thêm trả lời gì cả, bỏ đi nơi khác. Và đêm qua nàng mất ngủ vì những lời của Dũng mà nàng cho là khinh miệt.

Vừa nhìn Dũng, Hương vừa nghĩ: Họ tưởng chỉ người tỉnh thành mới biết sạch sẽ vệ sinh thôi chắc! Hừ!

Tiếng Hừ, Hương đề bát lên to quá: Dũng nhìn ngang ngửa hỏi:

— Tiếng ai như tiếng cô Hương ấy nhỉ?

Hương đáp cụt lủn:

— Phải, tôi.

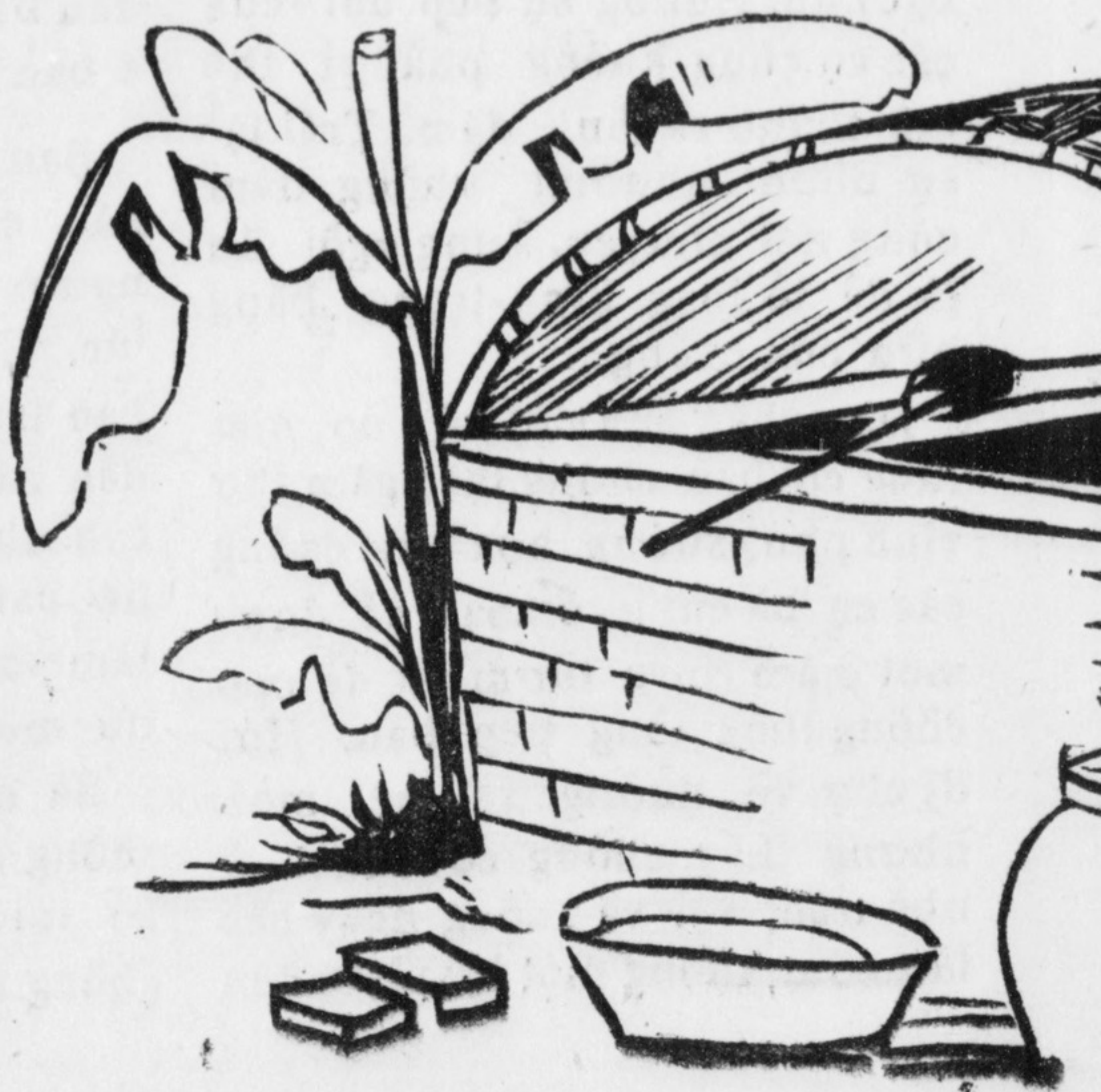
Dũng bình như ngạc nhiên vì cái giọng cấm cản của Hương, nhưng chàng lại dụi dụi mắt hỏi ngay:

— Cô Hương đấy à? Cô bảo con bé ở nó lấy hộ anh thau nước nhé?

Hương toan mĩa: Thế anh không sợ nước nhà quê bần à?

Nhưng kịp nghĩ ngay ra cái địa vị người

xu'a

kia

chủ nhà của mình không được làm phật ý tủi lòng người khách tàng tật, Hương đáp :

— Vàng. Và nghĩ bụng :

Được ta sẽ có cách khác cho anh chàng biết sự bất nhã của anh chàng.

Nàng thân hành ra bề mức thau nước đem vào. Nàng đưa khăn mặt vào tận tay Dũng.

Dũng vừa rửa mặt vừa hỏi : Cô Hương giận tôi phải không ?

— Giận gì !

— Tối qua tôi chót lỡ chê tay cô bẩn.

Hương cố điềm nhiên nói, nhưng giọng vẫn có vẻ hờn mát :

— Em đâu dám giận anh. Anh nói đúng chứ. Chúng em chân lấm tay bùn lấy đâu làm sạch sẽ vệ sinh như người thành thị.

Cho nên hôm qua em định anh còn dùng lá đề đắp mắt thì em sang nhờ cô đỡ ben Huyện đến tắm hộ anh, cô ta thì hẳn là phải sạch sẽ vệ sinh.

— Hương quen cô đỡ đấy à ?

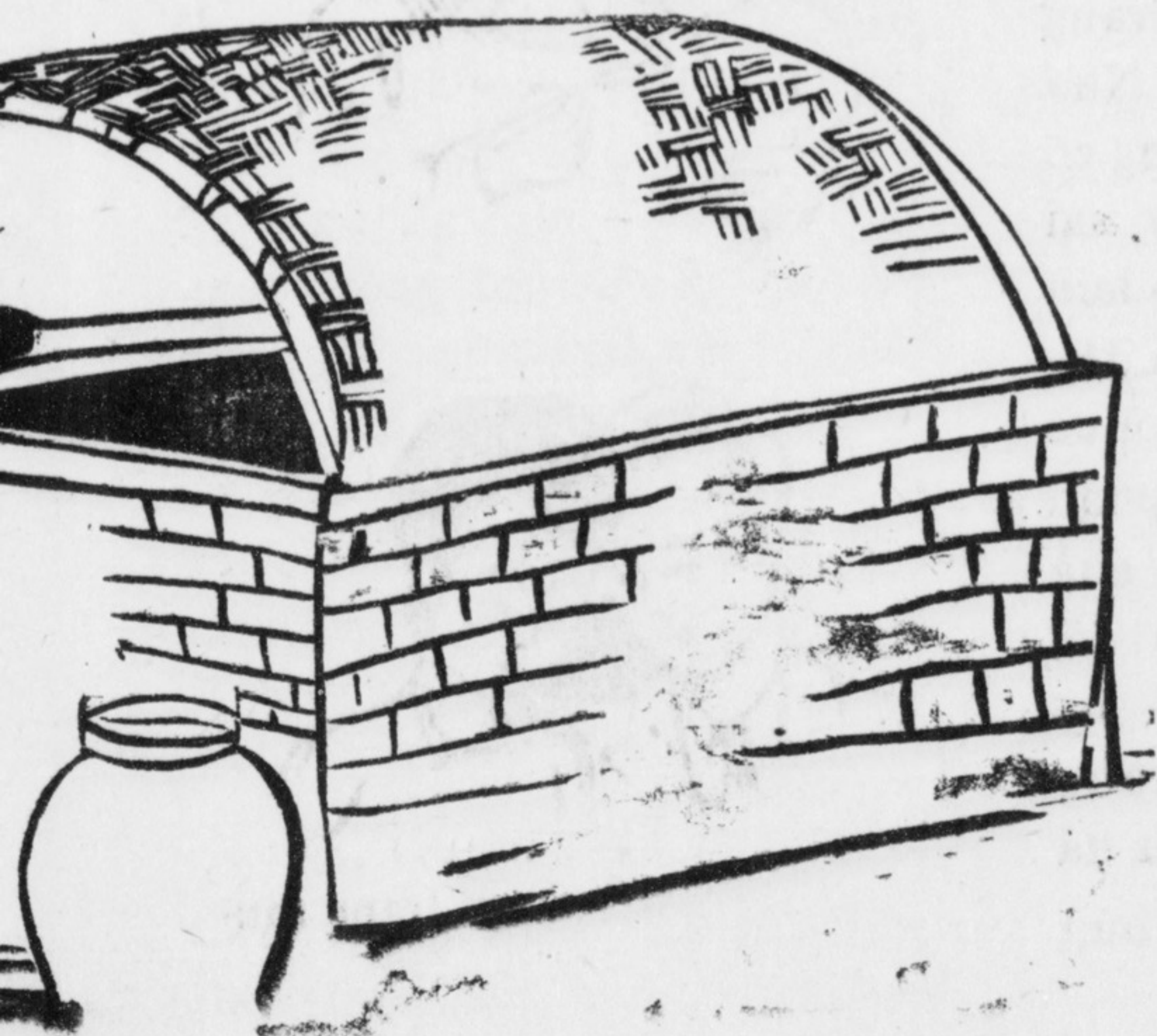
Cái giọng ngạc nhiên của Dũng càng làm Hương điên ruột. Dũng tưởng cô đỡ là một người cao quý mà sự Hương được quen cô là một điều lạ lùng lắm sao, Hương không đáng quen cô đỡ sao ? Tuy vậy Hương cũng điềm tĩnh đáp :

— Vàng, chả một hôm có người cầm cho cô mấy bức văn tự ruợng viết bằng chữ nho, cô không biết, em đọc hộ nên quen từ đấy.

Dũng ngạc nhiên :

— Thế ra Hương biết chữ nho đấy à ?

— Vàng, em đọc cũng thông thông.

Dũng bần thần. Chàng hồi hận từ trước đã cư xử với Hương nhiều điều không lịch-sự. Một người con gái dù quê mùa mà có học nhất là có nho học không phải một người ngu si, ai muốn bảo gì nói gì cũng được. Dũng càng cố trợn câu nói sỗ sàng của chàng tối qua.

Hương hình như đoán được những ý nghĩ gì qua trong đầu Dũng, hóm hỉnh nói tiếp :

— Chữ nho bây giờ thì có làm gì. Biết như là không biết. Mới lại quê mùa như chúng em học hành cũng bằng thừa.

Dũng biết ý Hương dai đi dai lại mãi chữ quê mùa đề mĩa mai chàng., Chàng không lấy làm giận mà lấy làm buồn cười. Chàng đáp :

— Thôi xin cô, cô đừng mĩa tôi quá đi

Rồi đột ngột chàng hỏi luôn : Cô đỡ có nhiều thì giờ thong thả không ?

— Em thấy cô ấy thong thả lắm. Nhà thương chả mấy lúc đông.

— Thế à ? Thế thì anh nhờ Hương một việc nay nhé.

— Việc gì ?

— Hương lấy tình thân nhờ cô ấy vào đọc hộ anh một bức thư chữ Tây.

— Thế hôm nọ cô Quý về sao anh không bảo đọc hộ ?

— Ấy em Quý đã đọc một lần rồi, nhưng có một đoạn tôi muốn nghe lại để trả lời người ta.

Hương đứng lặng im. Dũng hỏi :

— Sao ? Hương không muốn giúp tôi à ?

Hương đáp liến láu :

— Được, rồi đến chiều em mời cô ấy vào. Nàng nói xong, bỏ đi liến mặc Dũng đứng bên thềm nuyt gió.

Chàng huýt gió nhưng lòng chàng đang phân vân với cái việc chàng nhờ Hương. Ngộ cô đỡ không đến ? Có phải chàng bề mặt với cô ta, với Hương không ? Nhất là nếu cô lại tưởng chàng có ý gì bất chính ? Lúc ấy, Dũng mới thay một sự nhờ mượn tấm thư của mình có thể có nhiều điều phiền phức thế. Chàng toan lên tiếng gọi Hương đề bảo nàng (mời) đừng mời cô đỡ vào nữa. Nhưng nếu không mời.

(Còn nữa)

Nam, Mên, Lào cứ theo đòi văn minh Pháp, mà chẳng phải quên hoàn cảnh hay (trái) với tiền-nhân.

Một câu chuyện

Lời một người chồng
Tìm nhan sắc ở 2 bàn tay đảm...

— ... !
— Vâng, thưa bà, nhà tôi
đấy. Bà xem, vì chẳng được
đẹp lắm nên ít khi dám ra
trình-diện với công chúng. Đã
nhiều lần tôi nài đi chơi chốn
này chốn nọ nhưng mỗi lần
nhà tôi đều từ chối: « Thôi,
minh đi thay em cũng được.
Em mà đi thì rồi nhà cửa bừa
bãi. Con chả ai trông nom ».
Mà có đi thì cũng chỉ đến bà
ngoại cháu trong vài giờ về
buổi tối, khi nào có tôi ở nhà.
Tôi nhớ có một lần chớp bóng
vui lắm (hình như phim Bạch-
Tuyết và bảy chàng lùn thì
phải) tôi nài mãi, nhà tôi chịu
đi. Ngồi trong rạp, trong lúc
mọi người cười âm ỹ, nhà tôi
hình như có dáng bồn chồn.
Tôi trộm nhìn, tôi không dám
nhìn thẳng — nhà tôi sẽ

Nhấn chị em

Nhấn chị em tới kỳ ở cũ ?
Muốn tốt tươi nên giữ

màu da !

Hoa-Kỳ Rượu Chối nên

soa ?

Dung nhan sẽ thấy nở

nà hơn xưa !

Vừa giãn huyết lại vừa

giãn cốt !

Vẻ đoan trang đẹp tốt dễ

trông !

Ngày xuân càng đượm

sắc hồng !

Càng tăng màu thắm,
càng nồng tẩm yêu !

VŨ-THỊ NGUYỆT-NGA

ngượng vì nề và sợ làm tôi phật
ý — thấy hình như bận tâm về
một điều gì ; giờ nghỉ, nhà tôi lo
lắng nói : « không biết ở nhà
em bé có ngủ yên không hay
mụ vú bỏ mùng mìn không
cẩn thận muối lại vào đây đốt
sưng người lên ». Nghỉ một
giây rồi nói tiếp : « cửa ngõ
không biết có then chốt cẩn
thận không ? Đứa nào mà
vào được thì thật là mất
hết » Từ đó tôi không dám rủ
nhà tôi đi đâu nữa.

— ... ?

— Thưa bà, nhà tôi đã có
băng cơ-thủy rồi đấy ạ. Ngày
còn con gái cũng thế. Đi học
thì chỉ có một cái áo trắng và
một cái áo thâm thay đổi. Nhà
ông bà ngoại cháu cũng không
nghèo lắm, nhưng bầm tím
như thế. Lớn lên, ngày tôi gặp
gỡ, nhà tôi chỉ dám e-lệ trong
tám áo « demi » tròn cổ, giai
quá gồi ít nhiều và cái quần
lụa trắng, trong khi mọi người
khoe da thịt với những bộ
« complet » đắt tiền, chiết nếp
trên ngực và quét đất với tà
áo. Ngày mới lấy nhau, đề
chiều nhà tôi, tôi có yêu-cầu
nhà tôi ăn mặc theo thời trang
và mua phấn sáp về dùng. Nhà
tôi cười bảo : « Em không có
dáng ăn mặc cái biết sơ sài
thế này thôi. May quần áo làm
gì cho phí. Và lại em có đi đến
đâu đâu mà may sắm. Thôi để
thế này cũng được. Còn phấn
sáp thì em chịu. Da em chả
hợp với màu phấn nào cả,
đánh vào thế nào ấy. Và lại
em cũng vụng về, về đường
trang điểm lắm ; từ bé em đã
đề một thỏi son hay cái búp

CINEMA

Xem trang sau

MUỜNG-LUÔNG CHIỀU

*Chuong chiều ngân trong
gió,*

*Tháp núi ăn màn sương.
Lầu vua thu bóng nhỏ,
Chùa bụt lạnh hơi sương.
Đường hút bóng người thừa
Cây hoang bụi phủ mờ
Rừng thu sơ sắc lá,
Suối bạc vắng xa đưa:
Tiêu-phu vai nặng củi,
Đầu nghiêng chân bước
đều.*

*Cành cao nghe riu rít
Âu yếm cánh chim chiều.
Thuyền ngủ bên hàng dừa,
Lầu rả lá phất phơ.
Mênh mang trên bãi trắng
Trời nước lặng như tờ,
Xóm làng yên như mộng,
Lờ mờ giữa hàng tre,
Bốn trời huu hắt gió,
Xa xa tiếng các kè.*

VÂN-ĐÀI

lên môi mặt bao giờ đâu. Ngày con gái còn thể hưởng gì bây giờ đã có chồng rồi. » Thành thử số tiền trừ tính hàng tháng về mua đồ dùng trang điểm nhan sắc tôi để riêng cho nhà tôi, nhà tôi cứ dồn cả lại đấy rồi sắm sửa vật vãnh trong nhà cho đầy đủ. Cho nên nước da nhà tôi lúc nào cũng mộc mạc khó coi ; và dưới cặp lông mày không chịu dọn sửa, cặp mắt không được trong lắm đối với mọi người chả có ý nghĩa gì. (Có lẽ chỉ riêng đối với tôi, cặp mắt ấy lúc nào cũng có một tia sáng hóm hỉnh và tươi cười, nói rất nhiều, nhưng đó lại là chuyện khác).

— . . . ?

— À, Vâng ! Thưa bà, tôi đã thấy nhiều bàn tay rất đẹp. Da trắng muốt, ngón thon thon

nhỏ như những búp măng ; và trên móng một chút màu hồng làm tăng thêm vẻ lộng lẫy và có sức cảm dỗ mỹ quan của người ta. Tôi chắc rằng muốn có những bàn tay như thế người ta phải chịu khó và mất nhiều thì giờ lắm. Còn tay nhà tôi thì ôi chao ! so sánh làm sao được với những bàn tay ấy. Trông nó thô lắm nên nhà tôi cũng lười chẳng buồn săn sóc đến. Và lại nhà tôi không dám để cho đầy tớ làm cơm sợ chúng cầu thả, nên ngày nào cũng hai bữa túi bụi trong bếp. Quần áo vì có ít nên nhà tôi cũng chính tay giặt giũ lấy cho được sạch sẽ. Cho nên hai bàn tay nhà tôi vì dầm trong nước sà-phòng luôn, bợn bọt và răn răn. Còn móng thì cắt sát tận gốc để cho tiện làm việc, khỏi nhọ nôi và dất bám vào. Còn những ngón tay thì lộ chỗ những vết kim châm. Và lại nhà tôi ít thì giờ để mà săn sóc đến, có chút nào rảnh thì lo làm những việc may vá đầu đầu.

Tuy thế mỗi lần nhìn đến đôi tay ấy, tôi thấy êm đềm lạ và những vết răn ấy đáng nhẽ làm sốt lòng với những khía cạnh lại vuốt ve cho lòng tôi dịu lại như một bàn tay tiên. Mỗi lần ngồi trước mâm cơm hay mặc cái áo vừa nhieu, và nhìn đôi mắt lặng như tâm hồn dẫn dụ và bình tĩnh không bợn một phút ham muốn, tôi thấy tiêu hết cả những nhọc mệt của một ngày vất vả.

HỒNG-THU

Thanh hóa

Trả lời đẹp

CÔ LÊ-NHÂN (Hanoi). — Bôi thuốc ấy rất hại mắt. Bỏ ngay đi. Lông mày hay rụng hãy nghĩ là đau mắt hột. Phải đi thầy thuốc chuyên chữa mắt mà coi. Rửa mắt bằng nước optrex mua ở hiệu thuốc mắt sẽ sáng và lông mày sẽ giải. 2') Lait de concombre nên bôi buổi tối hay buổi sáng tùy ý. Để chừng 15 phút rồi rửa sạch bằng nước ấm ấm

CÔ TRẦN-THỊ-KIỀU (Thủ-đầu một). — 1') Mặt cô thế dùng crême sợ nóng quá. Hãy mua lait de beauté, như lait it noxa chẳng hạn mà dùng. 2') Thuốc tẩy lông như thế này :

chaux vive en poudre 40gr
amidon 40gr

sulfure d'arsenic en poudre 4gr
trộn với một chút nước làm thành một thứ bột đặc đắp lên chỗ nào mình muốn tẩy. Phải cẩn thận vì thuốc có chất độc.

CÔ H. T. H. — 1') Cao 1m,58 nặng 45 cân kể đối với người mình hơi gầy, giá thêm 1,2 cân nữa thì càng hay. Không có cách nào làm thấp xuống cả. Sao cô lại muốn thấp ? Cao như cô mà người cân đối thì đẹp lắm. 2) Mặt giải nên bôi tóc theo lối Huế nghĩa là kiểu luỡi trai, lông mày kẻ ngang, phấn hồng đánh vào giữa má về phía gần tai. 3) Mũi và trán bóng dùng lait de concombre làm démaquillant thì khỏi. 4) Chả nên uống nước lọc, hoặc nước vối.

MỘT ĐỘC GIẢ Ở (Phuqui). — 1') Da như thế nên bận áo màu tím hoặc Cyclamen, màu vàng và đỏ không hợp. 2') Kẻ lông mày thấp và giải thì mắt có vẻ giải. 3') Lúc «giây thì» người cao như thôi. Không có cách nào hãm được. Vả cao thì có sao Tập luyện cho to ngang, cho các bộ phận cân đối, người sẽ đẹp. 4') Má hồng màu ocre rosée, son

màu rouge vif. 5) Lòng trắng trứng gà có tính cách làm da thêm trắng.

CÔ NGỌC-MINH (Long Mỹ) —
1) Tập lối nhàn giầy, ném tạ, hoặc hơi lội, đi xe máy (xe đạp) thì bắp chân bắp tay cứng rắn lại. 2) Không có cách nào làm cho xương mặt nhỏ đi được. 3) Thuốc soa vú 12\$00. 4) Muốn cho bụng thon và người thon coi mục đẹp kỳ này.

CÔ MUƠNG-LÊ (Đông-Khê)
Đùi và tay ngứa và nổi mụn như thế lắm khỏi sao được! Phải uống thuốc thanh huyết hoặc tiêm arsétylarsan

BÀ MAI NUÔNG (Faifoo). —
1) Có thuốc tàn nhang do bác sỹ chế rất công hiệu, bà gởi 6p00 chúng tôi mua dùm. Da như thế nên dùng lait de concombre làm démaquillant. 3) Chân đàn bà chúng ta thường về mùa rét bao giờ cũng lạnh. Phương ngôn tây có câu: « Froid comme pieds de femme ». Muốn đỡ hãy ngâm chân vào nước muối nóng mỗi ngày chừng 10 phút.

BÀ THÚY KHANH BẮC-NINH. —
Về mùa nực nên dùng rất ít creme và phấn thì chỉ nên đánh phớt qua mà thôi. Nếu da trắng dùng phấn ocre rosé thì đẹp. Mũi bóng nên bôi bằng lait de concombre.

CÔ KIM-CHI LONG XUYỀN Có thể mua dùm cô được. Chừng 20\$ tất cả.

CÔ BẮC THUẬN - THÀNH. —
Lotion đó chỉ dùng chữa tàn nhang chứng cá thôi. Hãy coi xem có bị bón không. Nếu còn thì chính những mụn ở mặt do đó mà ra. Hãy uống thuốc thanh huyết và nên tẩy mặt nhẹ nhẹ.

BÀ QUAN HANH HAIPHONG. —
Mỹ phẩm ấy mua tận Saigon. Nếu cần khi qua Hanoi bà có thể lại lấy ở tòa báo. Hoặc bà muốn chúng tôi gởi xuống Haiphong, bà cho biết chúng tôi sẽ gởi.

THƯA BÀ, ÔNG BÁC SĨ KHUYỀN

(Tiếp theo)

Da dầy của trẻ ở trong tuổi này rất nhỏ, trong tuần lễ đầu chỉ được được 45gr, tuần lễ thứ nhì 75gr, cuối tháng đầu 90gr cuối tháng thứ ba 140gr, và cuối tháng thứ năm 250gr vì vậy ta chớ nên tham ép trẻ ăn nhiều.

1) Da người:

Khi mới đẻ da thân thể đỏ hồng, da chân tay hơi tím, sau màu da mới nhạt dần, rồi đổi sang màu vàng. Chừng vàng da này có từ hôm thứ 3, thứ 4 đến hôm thứ 15 là cùng thì hết, chừng này rất lành, song nếu quá nửa tháng mà da vẫn vàng tất trong người có bệnh gì. Ở hai ba hôm đầu ta thường thấy bong da rất dữ dội, cuộc thay da này tùy trẻ khỏe hay yếu mà sẽ nhanh hay chậm.

3 — CÂN NẶNG:

Biết sức cân nặng của trẻ tức là rõ trẻ khỏe mạnh hay ốm yếu. Trước khi cân ta đặt sẵn cái lót vào đĩa cân để trẻ nằm khỏi lạnh, rồi ta lấy đúng thăng bằng, sau ta đặt trẻ người không có ti quần áo nào lên. Gặp khi trời lạnh nếu muốn cân cho đúng thì trước ta cho cân chỗ quần áo tả lót sẽ mặc cho trẻ, ta đem các quần áo đã cân mặc vào rồi để trẻ lên cân, ta đem trừ số cân quần áo ta sẽ biết rõ số cân trẻ là bao nhiêu. Trong tháng đầu thì ngày nào cũng để lên cân

phóng sau thì mỗi tuần lễ cân một lần. Hơn một tuổi thì mỗi tháng cân một lần cũng đủ.

Thường một đứa trẻ mới đẻ cân được 3 cân, trong ba hôm đầu cân trẻ sẽ xuống mất từ 150 đến 300gr vì đi nhiều cử động su và tiêu tiêu, vì ăn uống ít, sau cân dần dần lên đến hôm thứ 10 thì cân lại bằng lúc mới đẻ, nếu cân chậm lên tất có nguyên cớ gì. Ngày ngày cân lên mau, lúc 4 tháng trẻ đã nặng gấp đôi lúc mới đẻ, lúc được 1 năm thì nặng gấp ba, lúc 2 năm thì nặng gấp tư. Các trẻ ăn sữa người bao giờ cũng nặng cân hơn các trẻ ăn cổ súc vật.

Cân đứng hay lên chậm tất trẻ ăn thiếu hay bị đau ở đâu, cân lên nhanh tất trẻ đã bị ép ăn nhiều quá. Trong việc nuôi con, sự nặng cân cho trẻ là một việc rất quan-hệ, ta chớ có chênh mảng, phải tự làm lấy thì mới chắc chắn là đúng.

4 — CỬ CHỈ HÀNG NGÀY:

Trong mấy tháng đầu hàng ngày trẻ chỉ có việc ăn, ngủ, khóc hay nằm ngơ ngác nhìn các vật chung quanh mình.

Trẻ thức giấc đòi ăn, no lại nằm ngủ yên, mặc bộ tiêu hóa làm việc. Giấc ngủ rất giải, trong tháng đầu trẻ ngủ suốt ngày, đêm hay giật chơi mắt đưa nhìn đèn lấy làm lạ làm thích, sau dần dần trẻ mới ngủ ngày ít, ngủ đêm dài hơn. Nếu người mẹ không biết mà ban ngày cứ ru cho con ngủ dễ rảnh tay làm việc khác sau này trẻ quen tính ngày ngủ đêm thức làm người lớn bị khó nhọc, ngày làm việc nhiều, đêm lại không được ngủ yên dưỡng sức.

Khi trẻ nằm chơi đèn, hai mắt vì còn dại nên đưa ra chỗ sáng không đều, để trẻ nhìn lâu chỗ có ánh sáng tất sau này sẽ bị hiếng chứng bệnh rất thường, biết giữ ngay thì chang bao lâu sẽ khỏi.

Trẻ khỏe mạnh ăn uống đều chỉ lúc nào đói mới khóc đòi ăn, ngoài ra chỉ nằm chơi nghe ngời giờ đất hay ngủ. Nếu cha mẹ không khéo giữ trẻ tập quen tính tốt ấy sau này trẻ tính khôn hơn hẳn động tí gì trái ý cũng hờn giận gào khóc.

Còn nữa

Bác-sĩ LÊ-HỮU MỸ

MỘT NHÀ CHUYÊN MÔN
ĐÓNG GIẤY PHỤ - NỮ

QUÊ
HIỀN

36 — HÀNG BỒ HANOI

Quý bà quý cô muốn có
giấy và Sandale kiểu mới
đi mùa nực thì xin mời
lại hiệu Quê-Hiền

Gà giò hay gà thiến

Tiếp theo trang 2

Hội đồng thú y làm việc xong trình với Tòa rằng con gà đó là con gà giò, chưa từng bị thiến lần nào cả. Phiên Tòa nhóm hôm 3 Avril tuyên bố quả thị chị bán hàng gà có ý gian dối và phạt chị 30 quan tiền tây.

Các bạn đã thấy chỗ buồn cười trong câu chuyện này rồi chứ? gà mà cũng ra hầu Tòa.

Nhưng buồn cười mà cũng có chỗ đáng nghĩ. Có nên bắt chước bà đầm ráo riết với bọn bán hàng để cho họ chưa lừa dối mình không? Hay cứ dĩ hòa vi quý để họ quen tính gian dối.

Nhưng theo ý tôi, tiện hơn cả là ta nên sành sỏi thông thạo nên biết rõ ràng thế nào là một con gà giò, một con gà thiến, thì bọn hàng không thể đánh lừa được ta mà cũng không mang tiếng cay nghiệt với họ.

X. X.

GIA CHÁNH

Món đậu tầu

Cũng bột pâte aux choux chừng một bát ăn cơm.

Lấy hai óc lợn, ngâm nước, rửa kỹ và luộc cho thật chín - Đem ra gỡ bỏ màng óc và gân đi, đã nhỏ rồi trộn với bột, viên nhỏ bỏ rán cho phồng lên. Làm sốt chua ngọt đổ lên trên.

SỐT CHUA NGỌT — Ba thìa dấm Một thìa rượu nước mắm, một thìa đường vài lát ớt, một chút tỏi băm một thìa cà phê bột Hoàng thanh.

Đảo đều mức đổ lên trên.

NÊN ĐỀ Ý: Bột càng dẻo bao nhiêu khi rán càng phồng bấy nhiêu — Bột đặc viên được sẽ ít phồng, song không phải thui — Bột nổi nhiều là vì đánh trứng gà kỹ

VÂN-ĐẠI

CHỌN SÁCH MÀ ĐỌC

Sóng Gió Đồng Châu

(Cực tả những nỗi đau đày của một hạng đàn bà Việt-Nam từ khi bước chân về nhà chồng cho đến khi nhắm mắt, hay là : những thảm-cảnh tại bãi biển Đồng-Châu).

Tác-giả Thái-vi-Lang.

(Loại-sách chọn lọc)

260 trang — Giá: 1\$00

Phụ Nữ với Gia Đình

(hay là những phương-pháp giản - dị trở nên người đàn-bà đẹp cả về phần sắc lẫn phần hồn. Những bí-quyết gây hạnh phúc yêu-đương mà bạn gái nào cũng cần phải biết để sống cuộc đời mới.

Tác-giả Dũng-Kim

(Loại sách Bó đuốc sáng)

250 trang — Giá: 0\$90

Bánh xe khứ quốc

(Phan-trần - Chúc) 0\$80

Lỗi thời

(Phạm-ngọc-Khôi) 0\$70

Đầu bạc đầu xanh

(Lê-văn-Trương) 1\$00 và nhiều sách nữa, kể không hết...

Độc-giả báo Đàn-bà mua sách hàng năm được trừ 10%.

Thư-từ gửi cho ông giá đốc nhà xuất-bản Đời-Mới 48-62, hố Hàng-Có

Hano Té 1638

THƯ TÍN

Đã nhận được mandat của quý vị kể dưới đây, vậy xin cảm tạ.

Bà Sergeant Bát (Tổng) Stade (Tinh-Biên) ông Trần-hữu-Trung (Long-Thành) ông Đặng xuân Luyện (Thái-Nguyên) cô Trần-lê-Thu (Phủ lý) bà Nguyễn văn-Tổ (Tam-Bình) bà Đinh thị Lan (Tuyt Hòa) cô Nguyễn thị Thuyết (Hải dương) cô Nguyễn thị-Quảng (Phủ quí) cô Tăng-thị-Lâm (Sadec) bà Vũ tuyết - Ngọc (Fort Bayard) Librairie Hương-giang (Huế) ông Lê văn Giàu (Thủ đầu một) ông Lý hữu Dư (Phom-Penh) bà Vũ thái Dương (Fort Bayard) ông Nguyễn gia Huân (Hai dương) bà Minh (Kiến An) ông Nhã (Bắc giang) Bà Trần-văn-Ngư (Tân-châu) bà Nguyễn văn Thuận và cô Nguyễn thị nhân (Saigon) bà quan Hanh (Hai-phòng) ông Nguyễn-văn-Tuyên (Phúc-yên) bà Nguyễn văn Mai (Bắc-kạn) ông Hồ-văn-Bình (cầu Kê) ông Nam-Tân (Hai phòng) Cô ĐÀO THI THANH (Tuy-Hòa) hạn báo của cô đã hết từ 1er-1-42.

Bà Nguyễn cao-Thiện (Kompuch-nang) tòa báo Thanh-Nghị ở 65bis Bd Rollandes Hanoi.

Bà QUAN - HANH (Hai phòng) hạn báo của bà đến 22-12-42 hết. Ông NGUYỄN GIA HUÂN (Hai dương) báo của ông đến 8-6-42 hết hạn.

Cô VĂN NGUYỄN THANH HÓA Ráng lên chút nữa mới đăng được Ông TRẦN-VĂN-BẢN (vạn-phần) đã gửi báo đến ông từ 146, ông hãy trả cho 2\$50 6 tháng trước. Ông VŨ DUY THIỆU HAI DƯƠNG báo vẫn gửi đến liên tiếp, xong thỉnh thoảng cứ bị thất lạc vậy mất số nào xin ông cho biết sẽ gửi thường; theo thư ông đã cho gửi báo đến cô Vũ thị Ngải, vậy xin ông làm ơn báo trả cho 6 tháng trước.

Bà NGUYỄN VĂN NGỢI TRÀ VINH hạn báo mới của bà đến 15-1-43 mới hết, trả tiền bằng mandat không phải trả nữa.

Ông NUÔI NHA-TRANG. — Không đăng được.

Bà HOÀNG-TỊCH-ĐIỀN — Bà nên mua số báo Đàn Bà ấy ở các hiệu sách vì nếu trích toàn bài đã đăng rồi để đăng lại thì sợ phiền cho mấy nghìn độc giả của Đàn-Bà.

Chuyên Riêng

(Tiếp theo trang 2)

Hay là ông muốn mượn mục chuyện riêng để tỏ cho «nàng» biết ông chỉ nghĩ đến hạnh phúc của nàng để nàng yêu quý ông hơn! Nếu thế chúng tôi đã làm trọn cái điều ông chờ ở chúng tôi, nếu nàng có đọc tờ báo này.

HỎI. Bố mẹ lấy vợ cho từ năm 16 tuổi, không bằng lòng nhưng vẫn phải lấy. Lẽ cố nhiên là chồng chẳng thương gì vợ; Kết luận: bạn tôi có 2 con với người ấy nhưng đều chết cả. Năm nay là 11 năm rồi, người đàn bà đã ngoài 30 tuổi, bị cả bố mẹ chồng ghét vì tính nết rất hư. Hồi thì sự đã rồi. Gần đây người ấy lại ngoại tình bây giờ có chữa được 3, 4 tháng. Người chồng rất đau khổ, còn người đàn bà thì cũng đáng thương (bố mẹ chết cả, anh em nghèo khó) Làm thế nào? Bỏ ư? chính người chồng cũng nhận rằng mình có lỗi trong câu chuyện thương tâm này, và không quyết bỏ, còn cứ lấy thì là cả một tương lai tối mờ, ở bên cạnh mình lúc nào cũng có một vật ghê tởm.

VŨ-QUANG

TRẢ LỜI— Có đích xác con người vợ mang trong bụng bây giờ là con ngoại-tình không đã? và người chồng tại sao lại nhận là mình có tội trong sự ngoại tình của vợ? Nếu xét rằng mình khiến cho vợ thành người tội lỗi như hóng thì nên nhận lấy cái trách nhiệm của mình đừng ruồng bỏ người ta, tội người, song xét ra người đàn bà ấy quá đáng lắm, người chồng có thể bỏ được sau khi đã chu cấp cho người ta vốn liếng, chu toàn cái mai nọ cho người ta. Chứ đã không thương

nhau đã ghê tởm nhau, ở với nhau càng thêm khổ.

HỎI. — Tôi đã yêu một người, cùng người đó ăn ở trong bốn năm. Bây giờ tôi bị tình phụ nhưng mẹ tôi sẵn lòng tha thứ cho tôi về nhà, và âu yếm tôi như một đứa con ngoan chưa từng làm nên tội gì. Thời gian qua. Có nhiều đám hỏi tôi cha mẹ tôi đều từ chối nói trắng ra rằng tôi là một đứa hư.

Tôi không hiểu thái-độ cha mẹ tôi ra sao? Tôi chán lắm muốn bỏ nhà ra đi một lần nữa? có nên không?

TRẢ LỜI. — Cố nhiên là tôi khuyên cô không nên thử lửa một lần nữa. Đã bỏng tay rồi, vết thương nếu ở người biết nghĩ vẫn chưa lành đâu, thế mà cô còn chưa sợ sao? Đừng lấy thái-độ của bố mẹ làm hơn giận. Con hư, trở về nhà, vẫn âu yếm đủ tỏ rằng cha mẹ cô rất từ ái, sở dĩ từ chối bắt cứ ai đến hỏi cô một là vì tưởng người kia không biết cái quá khứ của cô nên nói thực để khỏi làm người ta. Hai là bố mẹ cô chưa muốn cô lấy chồng vội còn muốn cô ở nhà để dạy dỗ cảm hóa thêm. Cùng ra nữa, hoặc giả bố mẹ cô tưởng «niều» có hơn cô, nghĩ rằng tính nết cô không thể nào thay đổi được, thôi tha giữ cô ở nhà còn hơn để cô lấy chồng, làm lụy đến người chồng sau này chăng. Nếu vậy, trong thời gian còn ở nhà cô nên tu sửa tính nết để các cụ thấy rõ rằng cô đã hối quá cô có thể thành một người vợ đứng đắn được, tức khắc rồi các cụ phải lo nghĩ đến tương lai

của cô. Các cụ không khổ gì mà không biết rằng cha mẹ già cha mẹ chết, con gái phải có nơi nương cậy. Dựng vợ gã chồng cho con là điều lo hơn nhất của bậc cha mẹ. Không thể gã chồng cho con được, khi có bao người hỏi, âu trong sự đó cũng có điều khổ tâm gì của các cụ, cô nên rộng xét đường vội oan cha mẹ và nhất là đừng vì thế đâm câu kính, đi thử lửa một lần nữa mà hỏng cả một đời.

CÔ LOAN HÀIPHÔNG. — Khuyên cô rút bỏ mối tình vợ vờn ấy đi. Cô không cho chàng thiếu niên biết địa chỉ mình là phải. Người con gái biết tự trọng là phải xử xử thế.

THU-LINH

« Nước » Saigon

Tiếp theo trang 1

Hỡi các bạn hãy khoan xem một bộ tiểu thuyết, tìm mua lấy một bộ sử ký, địa dư nước Việt Nam mà đọc. Hỡi các thiếu nữ đã thạo học, các bạn có thể xếp so tất cả cái sách vở ở nhà trường nhưng có hai cuốn Sử Ký và Địa Dư nước nhà các bạn phải thương mớ đến đề sau này trong một câu chuyện có đã động đến Đinh Tiên Hoàng, Lê Lợi, người ta khỏi cười: Ô thế ma — cô ta xưa kia cũng đi học đấy!

Đ. B.

DOCTEUR HY

81, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH

HOA - LIỄU BỆNH ĐÀN - BÀ

Tuấn-Bồ

Huyết-Hải

Thuốc Bồ Huyết

Thực Tiêu

(Dùng cho Đàn-Bà huyết
xấu, ăn ngủ kém)

Giá 1\$50 một hộp

NHÀ THUỐC

THƯỢNG-ĐỨC

15, Rue de la Mission

(phố Nhà Chung)

Tél. 1629 — HANOI

Ở xa mua thuốc :

« lĩnh hóa giao-ngân »

Xưa nay bị nhiều, vì :

Ăn no vội tắm ngõ thường!!!

Cơm no vội đã lên giường ngủ ngay!

Dục tình đương lúc no xay!!!

Phòng tích bệnh ấy xưa nay bị nhiều

Chỉ uống một liều,

Thấy giẽ chịu ngay.

Bao to 12grs. 0p.55 — Bao bé 6 grs. 0p.30

AI TÌM ĐƯỢC THUỐC HO LAO

Cách nay 100 năm cụ Trịnh Hải-Long một danh y đã lam sỏi nổi
nghề y với phương thuốc chữa ho lao ho ra máu của cụ

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc-học Trịnh Vảo - Hào đem
phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh
sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận đó là
một phương thuốc đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra
máu, đầu nặng nhẹ dùng qua đều khỏi cả. Thuốc có hai thứ : 5p00
và 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho :

M. Trịnh-vân Hào (Directeur Ecole Villa)

110, Rue Vassaigne Tân đình - Saigon

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất
đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên
giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để
biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG

SỐ 32, NÉGRER — HADONG (Trước chỗ xe điện đỏ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua
hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

Cảm, sốt, nóng mình, nhức đầu, xỏ mũi, ngạt mũi, ngáy ngất, đau xương, đau mình.

Chỉ có một thứ thuốc :

THUỐC YÊN

của hiệu Đại-Quang là trị được khỏi hẳn, chỉ trong mười phút kiến hiệu ngay
Trong lúc tiết trời thay đổi hay sinh ra các chứng bệnh kể trên
kia. Vậy ai cũng nên phòng thân bằng một vài lọ Thuốc Yên

ĐẠI-QUANG

23 — PHỐ HÀNG NGANG — HANOI

CHẦY HỘI CHÙA HƯƠNG

Chùa Hương - Tích gần xa
chảy hội,
Biết bao người mong tới
cảnh Tiên,
Ăn chay nằm mộng cửa thiền
Nước Dương mong tươi lửa
hiền đây, từ
Phật thường những ra tay
tế-độ,
Nước Cam-Lồ (1) sẵn có từ
lâu,
Chế theo phương - pháp
nhiệm-mầu,
Hoa-kỳ Rượu-Chôi phải cần
đầu xa,
Khí sinh-nở vừa soa, vừa bốp,

Huyết lưu thông, gân cốt
giãn giãn,
Chèo non, vượt suối nhọc
nhân,
Dùng qua quả thấy tinh-thần
thành thời,
Cảm - công đức Như - Lai
truyền-bá,
Chép vài lời tuyên cáo quốc-
dân,
Hoa kỳ Rượu-Chôi nên cần,
Thuốc hay nức tiếng sa gần
ngợi khen.
Huyền Không Hòa-Thượng
KÍNH-BẠCH

— Nước Gam Lồ là Rượu - Chôi.
Hoa-Kỳ ngày nay.

Phát tài

Buôn bán muốn được phát tài nên buôn thuốc HỒNG KHÊ, vì có đủ 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con ai dùng cũng khỏi nên bán ở đâu cũng chạy Thử nào bán chậm đổi được thuốc khác. Lãi mỗi đồng bạc từ 0\$20 trở lên không phải chịu cước phí gì cả.

Manh khỏe

Yếu đau dùng thuốc HỒNG-KHÊ 75 Hàng-Bồ Hanoi (hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận) sẽ được mạnh khỏe. Vì có 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con và nhiều phương thuốc bổ nổi danh tiếng đã nhiều lần được thưởng bội tinh vàng.

Agent exclusif pour
toute l'Indochine

AN - HA

13, Rue du Cuivre Hanoi

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÒ XÒ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Cẩu Long Hoi em đã uống vào,
Đường Xa Sức gái,
Trai nào dám đương?
Rõ mặt phi thường

1 VIÊN
CẨU LONG HOI
BẢNG 10 THANG THUỐC BỔ

SAIGON 105 Km

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lào Bắc Trung-Kỳ * Établissements VAN-HÓA. N° 8 Hàng Ngang. HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đều sẽ thấy sống dậy tấm
tinh xuân ở những người bất lực. Thử cho đàn ông, đàn bà khác nhau.